

Títol : I floriran moltes mimoses

Autor : Josep Gené Casals

Ja han passat força anys d'aquella caiguda. Ho recordo bé. Era finals de desembre. Vaig ingressar a l'hospital el 28 de desembre, dia dels innocents. Al cap d'uns dies, quan em van donar l'alta hospitalària, el cirurgià va dir-me que aproximadament no podria posar el peu en càrrega a terra fins gairebé 3 mesos i que anés amb molta cura de no caure i que la recuperació seria lenta. I així va ser.

En aquell temps tu treballaves en una altra ciutat. El desplaçament cap a la feina era llarg i abans de marxar treies el temps d'on podies per ajudar-me en la higiene i a vestir-me. Recordo com havies de córrer per deixar-me el dinar i el berenar a taula tapat "perquè el tinguis calentó" com tu deies. A mitja tarda, quan ja fosquejava, aprofitaves una estona de la pausa que tenies per berenar per trucar-me. Si sabessis com m'agradava sentir la teva veu! M'agradava sentir-te, saber de tu i trencar amb la solitud del capvespre. Saber que hi eres. A la nit, quan tornaves, amb cansament, havies de recollir les coses i preparar el sopar.

Em vaig emocionar aquell dissabte el matí que et vas presentar a casa amb una cadira de rodes de lloguer i em treies els caps de setmana. Era a l'hivern i tenies cura de tapar-me les cames amb una manta, "una manteta". Em portaves fins a un petit parc prop de casa. Poder veure la llum del sol, la gent passejant mentre menjàvem un tall de coca ensucrada tot sentint l'olor dolça de les flors de mimosa que començaven a florir... El plaer de sentir-se acompanyat. Sentir-nos acompanyats! El temps compartit.

Ara que ja han passat força anys d'aquella caiguda i m'he ben recuperat, el temps ha esvaït el temps dur, el dolor. Però l'agraïment cap a tu és ben viu, creix amb el temps... i floriran moltes mimoses.